Бимбаши*) Джойсъ

Разказъ отъ А. Конанъ Дойлъ

Това бѣше презъ ония, дни, когато вълната отъ махдизъмъ**), ширеща се отъ Великитѣ езера и Дорерурь до границитѣ на Египетъ, достигна най-високата си точка. Тя бѣше страшна при появяването си.

Като глътна армията на Хиксъ, той се разпростре надъ Гордонъ и Хартумъ задъ разположението на британскитѣ войски, отстжпващи надолу по рѣката, и най-после, до самия Асуанъ. Тамъ тя намѣри други канали на изтокъ и на западъ, къмъ централна Америка и Абисиния и донѣкжде се отстрани отъ Египетъ.

За десеть години настжпи затишие, въ продължение на което и пограничнитѣ гарнизони зорко следѣха отдалеченитѣ сини хълмове на Донгола. Задъ обгърналия ги виолетовъ облакъ лежеше страната на кървитѣ и ужаса.

Десеть години мжчително чакане въ Хартумъ. десеть години мълчалива работа въ Каиро — и за въоржжената, както е обикновено, цивилизация настана време да проникне на югъ. Великиятъ администраторъ и пълководецъ Киченеръ*) администрираше спопучливо, като купуваше за грошове онова, което струваше жълтици.

Веднъжъ надвечерь той отпжтува нѣкжде по своя работа, и тъкмо въ това време бимбаши Хисари Джойсъ, офицеръ отъ Малоуския Кралеки Згрелковъ полкъ, временно прикомандированъ къмъ 9-и суденски, за пръвъ пжть се яви въ Каиро.

Наполеонъ казваше, че само на изтокъ може да се направи блѣскава кариера. И ето го Хилари Джойсъ на изтокъ, съ четири сандъка багажъ, Вилкинсоновска сабя, съ пистолетъ система Бондъ и съ „Въведение въ изучване на арабски езикъ" отъ Гринъ. Съ такова снаряжение и съ млада гореща кръвь въ жилитѣ всичко изглеждаше леко.

Джойсъ малко се страхуваше отъ генерала. Той бѣше слушалъ разкази за строгостьта му. Обаче очакваше най-хубавото.

И тъй, като остави багажа си въ „Хотела на Овчаря", той се яви въ главната квартира. Прие го не генерала, който все още отсжтствуваше, а началника на щаба. Хилари Джойсъ се намѣри предъ малъкъ, здравенякъ офицеръ съ мекъ гласъ и спокоенъ изразъ на лицето, скриващъ проницателенъ умъ. Съ тая спокойна усмивка и простодушенъ видъ той измамваше и забъркваше най-хитритѣ хора на Изтока. Той стоеше, държейки папироса между пръститѣ и гледаше посетителя.

— Чухъ за пристигането ви. Жалко, че генерала отсжтствува. Той замина за границата.

— Полка ми е разположенъ въ Уади Халфа. Предполагамъ, сърь, че трѣбва да замина за тамъ?

— Не. Ще ви дамъ предписание.

Той поведе Джойсъ къмъ картата, която висѣше на стената.

— Виждате ли тая мѣстность? — посочи той съ папиросата. — Това е оазиса Куркуръ, доста тихо кжтче, но съ превъзходенъ въздухъ. Вие ше отидете тамъ колкото може по-скоро. Тамъ ще намѣрите една рота отъ 9-и полкъ и полуескадронъ кавалерия. Ще поемете командата надъ тѣхъ.

Хилари Джойсъ погледна названието, напечатано при пресечката на две черни линии. Наистина, около оазиса Куркуръ съ неговата тишина и добъръ въздухъ, на нѣколко мили нѣмаше ни едно село.

— Село ли е това, сърь?

— Не, кладенецъ. Водата не струва, но скоро ще привикнете. Той е важенъ пунктъ, при пресечката на два керванни пжтя.

— Предполагамъ, че стоимъ тамъ за защита отъ нападения?

— Между насъ казано, тамъ нѣма защо да се напада. Вие ще трѣбва да ловите курпери. Тѣ посещаватъ кладенцитѣ. Длъжность ви е да задържите всички пжтници и да ги освобождавате само следъ най-внимателенъ разпитъ. Вѣроятно не говорите арабски?

— Уча се, сърь.

— Прекрасно, прекрасно. Ще имате доста време да изучите езика. Мохамедъ Али, който говори английски. Той ще ви служи за преводчикъ. Е, довиждане. Ще кажа на генерала, че сте се явили. Идете на поста си колкото може по-скоро.

Чакъ на третата вечерь Хилари Джойсъ видѣ отдалечената палмова горичка и се любуваше на красивото съчетание на това зелено петно съ обикалящата го жълто-черна равнина.

Следъ часъ той пристигна въ малкия лагеръ. Часовитѣ му отдадоха честь, туземния офицеръ го поздрави на превъзходенъ английски езикъ.

За дълго пребиване това съвсемъ не бѣше весело мѣсто. Въ горичката имаше само една клонеста акация, подъ която дремѣше въ горещитѣ часове офицера, а въ хладното време правѣше прегледъ на своитѣ широплещести, тънконоги суданци, съ веселитѣ или черни лица и смѣшни малки шапки. Къмъ края на третата недѣля на Джойсъ се струваше, че той живѣе тукъ вече безкрайно число години. И ето, най-после, се случи събитие, което наруши еднообразието на живота.

Веднажъ, привечерь, при залѣзъ слънце, Хилари Джойсъ бавно ездѣше по стария кервански пжть. Краката на безчислени камили сж го отжпкали въ продължение на много вѣкове. Когато Джойсъ повдигна очи, видѣ човѣкъ, вървещъ по пжтя. Непознатиятъ бѣше облеченъ въ широка арабска дреха, а не въ тѣсна войнишка форма. Той бѣше много високъ; високиятъ тюрбанъ го правѣше великанъ. Той бързо крачеше по пжтя съ вдигната глава и видъ на човѣкъ, който не знае що е страхъ. Кой бѣше тоя гигантъ? Може би предвестникъ на цѣла орда диваци, въоржжени съ копия? Отде идѣше? Най-близкия кладенецъ се намираше на стотици мили по пжтя...

Хилари Джойсъ бързо обърна коня, спусна се галопъ въ лагера и повдигна тревога. После съ двайсеть конници излѣзе на разузнаване. Въпрѣки враждебнитѣ приготовления, непознатия продължаваше пжтя си. Той не оказа никакви съпротивления и не проронн нито дума, когато ржцетѣ на двама войници се отпуснаха върху раменетѣ му и покорно се отправи между конетѣ имъ въ лагера.

Джойсъ си облѣ главата съ студена вода, изпи чаша силно кафе, наложи вмѣсто обикновения „шлемъ" офицерския „тарбушъ" и седна при походната маса при акацията.

Пленникътъ бѣше докаранъ подъ силна стража. Бѣше красивъ мжжъ съ смѣли сиви очи и дълга черна брада.

— Какъ! — извика Джойсъ като го погледна — тоя негодяй гримасничи предъ мене! Питайте го кой е той и какво прави.

Туземниятъ офицеръ попита, но непознатия не отговори нищо. Само страннето мръдване отново мина по лицето му.

— Дяволъ да го взе, — извика Джойсъ — какъвъ негодяй! Той се осмѣлява да ми намигва! Кой си ти бездѣлнико? Отговаряй веднага! Чуваш ли? Трѣбва да го заставимъ да говори.

— Но възможно е да е глухонѣмъ, — каза туземниятъ офицеръ.

— Само това не е! Презъ цѣлия си животъ съмъ виждалъ такъвъ хитъръ човѣкъ!

— Може да се изпрати въ Асуанъ...

— И да дамъ възможность да се отличи на кой другъ? Не, благодаря ви. Това е моя плячка. Но какъ да му развържемъ езика?

Тъмнитѣ очи на египетския офицеръ обиколиха лагера и се спрѣха на огъня.

— Може би, — каза той, ако бимбаши намѣри удобно...

Той погледна отначало пленника, после горещитѣ дърва.

— Не, не Това е невъзможно. Може да закара твърде далече.

— Може лекичко...

— Не. не; Това е хубаво тукъ, но ще се стори много диво ако стигне до Флитъ-Стритъ*). Не можемъ да го поуплашимъ малко...

— Разбира се, сърь.

— Нека му разкопчеятъ дрехата Да нагрѣятъ една подкова до червено.

Пленикътъ даже не се помръдна, когато до него се приближи сержанта, държайки съ два щипка зачервената подкова.

— Ще говоришъ ли ти сега? — свирѣпо попита бимбаши.

Пленникътъ се усмихна меко и си погладиха брадата.

— Зарѣжете това! — извика Джойсъ като скочи на крака. — Безполезно е да се опитваме да излъжемъ тоя човѣкъ. Той знае, че нѣма да го мжчимъ. Но мога и ще го бия. Кажете му, че ако до утре не си развърже езика, ще му смъкна кожата отъ гърба. Това е така вѣрно, както е вѣрно, че се казвамъ Джойсъ! Казахте ли му това?

Невъзмутимиятъ както по-рано пленникъ бѣше отведенъ да вечеря оризъ и вода.

А ако е действително нѣмъ? Тъй размишлявайки, Джойсъ лежа на кревата си до разсъмване, когато изведнъжъ въпроса се реши самъ по себи-Въ палатката бързо влѣзе Мохамедъ Али.

— Сърь, извика той, — пленникътъ избѣгалъ.

— Избѣгалъ?

— Да сърь. И съ него изчезна вашата най-хубава камила за тръсъ.

Бимбаши действуваше съ цѣлата си енергия. Кавелеристи галопираха по всички посоки. Но нѣкжде нѣмаше и следа. Пленникътъ изчезна безследно. Съ тежко сърдце Джойсъ написа рапорта за случката. Следъ петь дена, отъ генерала дойде кратка заповѣдь, да се яви на личенъ рапортъ.

Уморенъ отъ пжтя, цѣлъ покритъ съ прах, Джойсъ се яви въ квартирата на генерала. Д... масата, затрупана съ книжа и карти, седѣше знаменития пълководецъ и началникъ щаба му, вдъ... бочени въ планове.

Той студено поздрави Джойса.

— Капитанъ Джойсъ, — каза генерала, ... вие изпуснахте много важенъ пленникъ. Удаде ... ви се да установите кой е?

— Не, сърь.

— Но опитахте ли?

— Заплашихъ го съ физическо насилие.

— Е, и какво?

— Нищо не каза.

*) Бимбаши — командиръ на полка.

**) Махди — очакваниятъ отъ мюсюлманитѣ пратеникъ на Алахъ.

Лордъ Кичинеръ бѣше презъ европейската война министъръ на войната въ Англия, Презъ 1916 год. на ежть за Русия, военния корабъ на който пжтуваше, бѣше потопенъ отъ подводна германска лодка.

*) Най-оживѣната улица въ Лондонъ.

(Следва)

ЕМИЛИО САЛГАРИ

Дъщерята на черния пиратъ

Капитанътъ му разказа накжсо всичко, каквото се бѣше случило следъ превземането на Маракаибо отъ пиратитѣ.

— Надѣвамъ се, че този предатель не ще живѣе дълго.

— Азъ се натоварвамъ да го премахна, още повече, защото подозирамъ, че той доведе пиратитѣ въ манастира.

— Какво да правимъ сега? Морганъ нѣма да приеме откупъ отъ мене и ще ме задържи пленникъ, ако узнае какви сж намѣренията ми къмъ дъщерята на Черния Пиратъ.

— Къмъ вашата племенница, господинъ графе, го поправи капитанъ Валери.

Губернаторътъ му хвърли свирепъ погледъ.

— Не, каза той, намѣренията ми къмъ дъщерята на човѣка, който бѣ фаталенъ за баща ми и който ми откраднa, като се ожени за сестра ми, огромно богатство. Борбата едва е започнала и Морганъ се явява като защитникъ на госпожица дьо Вентимилъ, ще срещне въ мене неумолимъ противникъ...

— За това трѣбва да бждете свободенъ, господинъ графе.

— Мога ли да разчитамъ на тебе?

— Винаги. Какво трѣбва да направя?

— Да попречишъ на този корабъ да ни отведе въ Костенурката.

— Това нѣма да бжде лесно.

Усмивка сбръчка устнитѣ на графа.

— Какво трѣбва да се направи, за да се разруши единъ корабъ? Да се пробие тъкмо на време или пъкъ случайно да се запали нѣкое буре съ барутъ.

— Правилъ съмъ това, господинъ графе, но сега е опасно да го повторя. Но имамъ една идея и ще я изпълня.

— Имамъ ли тукъ приятели, на които да мога да разчитамъ?

— Двама войници отъ Маракаибския гарнизонъ, които ми сж преданни.

— Обещай имъ щедро пиастри отъ мое име...

Единъ гласъ екна отъ входа на зимницитѣ и накара капитанъ Валера да потрепери.

Бѣше Кармо, който извика:

— Заведете благородника въ салона и чакайте.

— Морганъ ви вика, обясни Валера. Отричайте всичко и бждете смѣлъ!

— Ще бжда достоенъ за него противникъ каза графътъ, като стана. Ще му докажа, че наистина съмъ губернаторъ на Маракаибо.

ГЛАВА XV.

Двама страшни съперници

Когато графъ дьо Мединъ влѣзе въ салона, намѣри Морганъ самъ, облегнатъ на масата, която заемаше срѣдата на салона и на която още стояха чашитѣ, изпразнени отъ Кармо и Ванъ Щилеръ.

Пиратътъ му подаде столъ и каза сухо:

— Седнете, господинъ графе. Имаме да приказваме за важни работи.

— Графъ!.. — извика губернаторътъ на Маракаибо, преструвайки се на очуденъ. Бихъ желалъ да имамъ тая титла, но за сега я нѣмамъ. Вие се лъжете, капитанъ Морганъ, като ме наричате така.

— Сигуренъ ли сте въ това? — попита пиратътъ съ насмѣшка.

— Азъ съмъ донъ Диего Маранда и никой другъ. Никога не съмъ ималъ титла за благородство.

— Може да сте плантаторъ?

— Фабрикантъ на шоколадъ, въ Санъ-Доминго.

— Може да съмъ се излъгалъ, или по-скоро — да сж се излъгали тия, които сж познали въ васъ губернаторътъ на Маракаибо, — продължи Морганъ, все така насмѣшливо. — Господинъ графе дьо Мединъ, по-добре е да играемъ съ отворени карти.

— Графъ дьо Мединъ? — извика синътъ на херцога. — Вие се шегувате, капитане, за да увеличите откупа. Ако е за пари, кажете. Достатъчно съмъ богатъ и ще платя колкото поискате за да откупя свободата си.

Морганъ се изсмѣ толкова сухо, че събеседникътъ му подскочи.

— За какво ми е златото? Господинъ графе, синъ на херцогъ Ванъ Гулдъ, хвърлете маската.

— Коя? — попита графътъ язвително.

— Тая, която се мжчите да си сложите за да скриете истинското си лице.

— Значи, споредъ васъ, азъ съмъ?

— Графъ дьо Мединъ и дьо Торесъ, губернаторъ на Маракаибо.

— Хубаво име и хубава титла, — отговори благородникътъ. — Но тия, които сж ви казали това, сж ви излъгали.

Морганъ за очна да се ядосва. Той протегна ржка къмъ миниатюрата закачена на стената и каза:

— Кажете, господинъ графе, ако смѣете, че тоя човѣкъ не е баща ви!

Графътъ мълчеше.

— Кой ви каза това? — извика той изведнажъ. — Кой е клетникътъ, който ме издаде. Да бжде проклетъ!.. Е да, азъ съмъ графъ дьо Мединъ и дьо Торесъ, синъ на херцогъ Ванъ Гулдъ